

Schotland: weer of geen weer (deel 2)

Dick Passchier

Zaterdag 31 mei: Skye

Om 10 uur vertrek van de camping bij Portree en in het plaatsje eerst nog van alles ingeslagen. Niet alleen om voor de zondag ingedekt te zijn maar in de streek die we wilden bezoeken was zo mogelijk nog minder te krijgen dan hier.

Rijden met de caravan is zelfs op Skye geen echt probleem, de wegen zijn er wel erg smal, maar er zijn voldoende vluchthavens om elkaar te passeren. Als de streek echter zo veel schoons te bieden heeft als hier dan schiet je toch niet echt op. De korte oversteek van Portree naar het westen (zie kaartje) voert ons langs twee verschillende baaien. Het Loch Snizort en het Loch Dungevan. Voorbij elke hoek nog mooiere panorama's over zee met daarachter oprijzende groene

drukt. Een roemruchte clan die zich in de strijd om de macht niet onbetuigd liet, maar welke clan deed dat nou niet. In het kasteel een met bloed bevlekte clan vlag die ten tijde van grote rampspoed voor de dag gehaald werd om het tij te keren. Daar is ook de enorme bewerkte koeienhoorn die in één teug geleeugd dient te worden door elke nieuwe clanchief. Die werd en wordt heus niet gevuld met limonade. Een kilometer of zes te noorden van het kasteel verwijst de Trotter reisgids (onmisbaar) naar een uniek stukje kust. Koraalstrand. Je houdt het niet voor mogelijk. Maar al van ver te herkennen door de witte afscheiding temidden van bijna zwarte rotsen. De zeewatertemperatuur is door de warme golfstroom zo gunstig dat het koraal regelmatig aangroeit. Er vindt ook net zo regelmatig afbraak plaats wat dan op dit strand wordt afgezet.

We hebben geen enkele moeite om met dit materiaal in de hand de kalkresten van koraal te herkennen.

Na Dungevan versmalt de weg nog meer en liggen de passeerhavens nog verder uit elkaar, maar om 4 uur die middag bereiken we Point Neist onder een stralend blauwe hemel! We droppen de caravan naast het pad op een vlak stukje terrein, zetten de stoelen op en genieten van een kop thee en het uitzicht over zee, op het eiland Zuid Uist, wat deel uitmaakt van de Buiten Hebriden.

Het enige geluid komt van Veldleeuweriken, Zilver- en Drieteenmeeuwen. Ver onder ons vliegen Noordse Stormvogels, Zeekoeten, Kuifaalscholvers, en Alken af en aan.

In het vlakke zeewater geen enkel teken van de toch beloofde walvisachtigen. Dit wordt echter ruimschoots goedge maakt met één van de mooiste zonsopgangen. De punt Neist steekt zo ver uit de kust vandaan dat we van hier wellicht ook de zonsopgang kunnen zien. De kleine wereldontvanger is op een plaat-

selijke zender afgestemd en brengt een beetje melancholieke doch zeer Schotse muziek ten gehore, kortom een avond om niet te vergeten.

De volgende morgen, zondag 1 juni worden we gewekt door Leeuweriken, meeuwen en een overdaad aan zon op de caravan. Na een kop thee wandelen we naar de vuurtoren die gedeeltelijk achter een hoge rotswand schuil gaat. Met de kijker zien we dat daar elke mogelijkheid tot nestelen benut is. Het zijn in hoofdzaak Noordse Stormvogels over de hele wand verspreid en een kleine



hoogten. Hier en daar een verdwaald wit huisje en een gedropte rode telefooncel die zich bijna hoorbaar excuseerden voor hun aanwezigheid. Elke wat makkelijk te beklaumen rotspartij in het Loch had zijn eigen zeehondenkolonie. Soms zelfs zo dichtbij, dat, als we ter hoogte daarvan stopten, ze enigszins verstoort omhoog kwamen om kort daarop weer ongeïnteresseerd door te gaan in alle rust. Of het 2e Loch naar het kasteel is vernoemd of het kasteel naar het dorpje is niet bekend, maar alles heet hier Dungevan. Zeker is dat de Mc Leods van het kasteel er hun stempel hebben ge-

kolonie Drieteenmeeuwen dicht bij elkaar. De Kuifaalscholvers hebben duidelijk meer ruimte nodig en hebben ook meer werk gemaakt van het nest. Recht onder ons is het water zo helder dat we tot

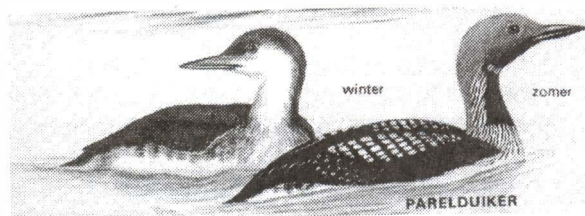


diep op de bodem kunnen kijken. Hier komen ook hele velden wier of kelp voor, die langzaam heen en weer bewegen. Daar tussen door zwemt heel gracieus een grijze zeehond, die als hij eenmaal boven komt om lucht te happen, lui ligt te kijken naar die pottenkijkers boven hem. Maar Skye zit er op. We willen nog zoveel meer. 170 km rijden om hemelsbreed 80 km verder te komen is niet eens gek voor Schotse begrippen. Elke kilometer is echter de moeite dubbel en dwars waard. Het einddoel van deze trip is Shialdaig niet meer dan een gehucht. Een lange rij wit gepleisterde huizen met vaak diep blauw geschilderde kozijnen, ramen en deuren. Op een terras daarboven had de gemeente een terreintje ingericht om te kamperen. Eén kraan en beneden op dorps hoogte het openbare toilet. Dit laatste is Schots eigen, zeer proper en wordt iedere dag schoongemaakt. Op een paaltje staat een krakkemikkig kistje met een geschreven verzoek om hierin bij vertrek een financiële bijdrage te doen. Het enige geluid dat die ochtend hier door het open raam binnendringt is het gespetter van een groep spelende zeehonden. Met de kijker volgen we een Roodkeelduiker met een echte rode keel op z'n strooptocht naar iets eetbaars en een paar Middelste Zaagbekken. Op het gras tussen de caravans de onvermijdelijke Rouwkwikstaart. Zowel kaart als reisgids wijzen op de natuurlijke waarde van het eilandje midden in de baai. Niet meer dan een grote steenklomp begroeid met dennenbomen. Zo hier en daar bij buren geïnformeerd waaruit die waarde dan wel bestond. Wat wel zeer verbaasde gezichten opleverden; "Of we die Blauwe Reigers dan nog niet hadden gezien?". Die hadden we wel gezien, maar wisten wij veel. De volgende dagen van hieruit het hele schiereiland verkend. Het is nog steeds wolkenloos, maar het waait nu zo hard dat je op een terrasje je kopje moet verankeren. Daarna een dagmars naar het plaatsje Torridon. Landschappelijk fantastisch, maar niet om er te vogelen. De eerste en enige Steenarend van de hele

vakantie is de grote vangst. De hele streek is gewoon vogelarm. Verder op weg naar het noorden passeren we het 15 km lange Loch Raree. De reisgids stopt iedere toerist die minder dan een uur van het uitzicht geniet zo ongeveer in de Schotse ban. Maar goed ook want de eerste de beste stop leverde een paartje aards-makke Parelduikers op. We hebben ze gedurende de koffiepauze aan het werk gezien. Wat kunnen die beesten duiken. Daarbij is onze Fuut een Wilde Eend met wintervrees.

We verhuizen via Gairloch, Poolewe langs de A832 naar Ullapool. Vanwaar de veerboot overvaart naar Lewis. Deze streek staat ook hoog op ons verlanglijstje, maar we hebben nog maar 11 dagen. Uiteindelijk draaien we de caravanpoten uit op een terreintje bij Loch Inver, alweer aan de kust. Van een Nederlands paar ligt de dame met ernstige zonnebrand doodziek in de tent. We verblijven nog wel in Schotland!!!

Iedere rotsnaald van enige hoogte wordt in Schotland "old man" genoemd. En ook het vlakbij gelegen plaatsje Stoer heeft z'n "old man" recht overeind in zee. Hij is onderdeel van een zeer grillig stukje kust, nu geteisterd door de inmiddels wilde Atlantische Oceaan. Groepen Grijze Zeehonden houden zich schuil aan de lizijde van wat rotspartijen. Op een richel vlakbij tellen we 6 Zwarte



Zeekoeten. Vergeleken met de grote Noordse Stormvogels in de buurt is dit bijna zwarte koetje met z'n helder rode pootjes en volmaakt witte schoudervlekken heel aandoenlijk.

Donderdag 5 juni vertrekken we uit Loch Inver richting Scourie een kilometer of 15 onder de meest noordwestelijke punt van Schotland, omdat het dichtbij het eilandje Handa ligt.

Wat daar zo bijzonder aan is leest u in deel 3 van "Schotland weer of geen weer".